

บทความออนไลน์

“การบ้านเยอะเหลือเกิน” เรามีการบ้านไปทำไม ทำแค่นี้ถึงพอดี

การบ้านเยอะจัง ขอลอกการบ้านหน่อยได้มั๊ย ทำไมทันเลย

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่ขึ้นชื่อเรื่องปริมาณการบ้าน ในความทรงจำของเราตอนเด็ก ๆ เราต้องแบกการบ้านเป็นกอง ๆ เพื่อกลับไปทำที่บ้าน ยอมรับเถอะว่าการบ้านมักจะเป็นเรื่องที่เราเบื่อ เรียนก็เรียนมาทั้งวันแล้ว ทำไมกลับบ้านยังจะต้องไปนั่งทำการบ้านกันต่อละเนี่ย

ใครนะเป็นคนช่างคิดว่า นักเรียนที่ติ้แค่เรียนในห้องไม่พอ แต่ต้องกลับไปนั่ง ๆ นอน ๆ ทำแบบฝึกหัดต่อบ้าน จริง ๆ เป้าหมายหนึ่งของการส่งการบ้านคือเด็ก ๆ จะได้กลับไปทบทวนฝึกฝนและไม่ลืมสิ่งที่เพิ่งเรียนไป แต่ระยะหลัง ๆ สังเกตได้ว่า ทำไมระบบการศึกษายิ่งโต การบ้านของนักเรียนดูจะยิ่งเยอะขึ้นตามกาลเวลา แล้วตกลงการให้การบ้านเยอะ ๆ จะทำให้เด็ก ๆ เรียนดีขึ้นจริงรึเปล่า หรือการบ้านที่เยอะเกินไปจะบั่นทอนความสามารถและความสนุกในการเรียนรู้กันแน่

Magna Academy

การบ้านจากศตวรรษที่ 17

เชื่อกันว่าแนวคิดเรื่องการบ้านเริ่มต้นจากนักการศึกษาชาวเช็กในศตวรรษที่ 17 ชื่อ John Amos Comenius อาจารย์ Comenius บอกว่าการเรียนหนังสือต้องเป็นระบบ ต้องมีการฝึกฝน ดังนั้นเขาเลยบอกว่าการบ้านเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนการสอน จริง ๆ มองย้อนกลับไป การเรียนในยุคโบราณก็มีการให้โจทย์กลับไป ทบทวนโดยเฉพาะพวกวิชาว่าด้วยวาทศิลป์ต่าง ๆ แบบว่าเรียนแล้ว ก็กลับไปฝึกพูด ฝึกปาถกฐามาซิ

ช่วงศตวรรษที่ 19 ถือเป็นจุดกำเนิดจริงจังของการสั่งการบ้านพร้อม ๆ กับระบบการศึกษาสมัยใหม่ Roberto Nevilis ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้คิดค้นการบ้านขึ้นในปี ค.ศ. 1905 และในตอนนั้น เขาคิดการบ้านขึ้นมาก็เพื่อเป็นบทลงโทษลูกศิษย์ หลังจากนั้น การสั่งการบ้านก็ค่อย ๆ ได้รับความนิยมแพร่หลายไปทั่วโลก

ห้วงศตวรรษที่ 19 นั้นเองที่ระบบการศึกษาปรับมาเป็นระบบสมัยใหม่และการบ้านเข้าเป็นส่วนสำคัญของการศึกษา การบ้านกลายเป็นจุดเปลี่ยนผ่านจากบทเรียนหนึ่งไปสู่อีกบทเรียนหนึ่ง พอจบบทเรียน ก็ต้องมีการบ้านเพื่อให้เด็ก ๆ กลับไปทบทวนและทบทวนบทเรียนที่เรียนไป ในช่วงนั้นการบ้านสำหรับเด็ก ๆ ถือว่ายังมีไม่มากนัก ภาพว่าสมัยก่อนเด็ก ๆ มีอะไรต้องทำ มีงานบ้าน ภาระทำกินต่างๆ การที่ต้องเสียดเวลาไปเข้าโรงเรียนก็กินเวลาแล้ว ดังนั้นครูจะสั่งการบ้านมากก็ไม่ได้ เพราะเด็ก ๆ ไม่มีเวลาทำ

มีงานวิจัยในปี ค.ศ. 2007 จาก University of Michigan พบว่า ยิ่งนานวันเข้า การบ้านของหนู ๆ ก็ยิ่งเยอะขึ้นเรื่อย ๆ เช่น พบว่าเด็ก ๆ อายุ 6-9 ขวบในยุคสมัยใหม่ใช้เวลาทำการบ้านมากกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในขณะที่ในช่วงปี ค.ศ. 1981 เด็ก ๆ ในยุคนั้นใช้เวลาแค่ 44 นาทีต่อสัปดาห์เท่านั้นเอง

John Amos Comenius, Moravian College

ผู้เพื่อการบ้านที่น้อยลง

คำว่า ‘การบ้านเยอะ’ พ่อแม่หรือใครหลายคนคงพอจำได้ว่า เยอะนี่เยอะจริง ๆ ขนาดในสหรัฐที่การบ้านน้อยกว่าไทย ทางสหรัฐฯ เองก็มีกระแสที่บอกว่า เฮ้ย! การบ้านเยอะไปแล้ว การบ้านที่เยอะเกินไปมันอาจจะไม่ดีกับเด็ก ๆ ก็ได้ แต่นักการศึกษาบอกว่ายังไงก็ต้องมีการบ้านแหละ ซึ่งก็มีกฎกว้างๆ กฎหนึ่งเรียกว่ากฎ ‘10 นาที’ หลักคิดเบื้องต้นคือเชื่อว่ายิ่งเด็กเล็ก ๆ ยิ่งควรใช้เวลาทำการบ้านน้อย ๆ คือ เด็กเกรด 1 ควรใช้เวลา 10 นาทีต่อคืนในการทำการบ้าน แล้วค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเป็น 20 – 30 – 40 ในช่วงชั้นถัด ๆ ไปจนไปสิ้นสุดที่มัธยมว่าควรใช้เวลาทำการบ้านประมาณ 2 ชั่วโมงต่อวัน

แต่เจ้ากฎ 10 นาทีก็ถูกท้าทายโดยนักการศึกษา ไปจนถึงแนวคิดที่ผู้ปกครองมีกับการศึกษายุคใหม่ด้วย **Alfie Kohn** ผู้เขียนหนังสือ *Homework Myth* ชวนตั้งคำถามกับเจ้าการบ้านที่เด็ก ๆ ต้องทำว่า ถ้าการบ้านมันกลายเป็นเรื่องน่าเบื่อ การบ้านก็ดูจะเป็นส่วนที่ทำให้เด็ก ๆ ไม่สนุกกับการเรียนรู้ เป็นเรื่องของการบังคับ แถมแนวคิดเรื่องการบ้านยังสะท้อนความคิดที่ว่า การเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนกันทั้งวันอาจไม่พอนอกจากนี้การบ้านอาจจะส่งผลต่อการใช้เวลาของเด็ก ๆ กับครอบครัว เสียโอกาสที่จะพัฒนาทักษะอื่น ๆ (นอกจากการตอบคำถามตามโจทย์และทบทวนสิ่งที่เรียนมา) ทักษะเช่น การคิดเชิงวิพากษ์ พัฒนาการทางสังคม การคิดเล่นเห็นต่างกับเรื่องสารพัดในโลกนี้

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

ในแง่ของพ่อแม่ยุคใหม่ ไม่ว่าจะในชนชั้นไหนก็ดูเหมือนว่าเริ่มเห็นความสำคัญของการใช้เวลาที่พ้นไปจากเรื่อง 'วิชาการ' จนเริ่มตั้งคำถามกับการบ้าน เช่นว่า การบ้านที่ได้มันมากเกินไปมั้ย อยากมีเวลาให้ลูกๆ ไปทำกิจกรรม เรียนรู้หรือใช้เวลาร่วมกันบ้าง ในขณะที่บางพื้นที่เช่นที่ที่อาจจะมีความลำบากทางเศรษฐกิจ เด็กๆ บางคนต้องทำงานหาเลี้ยงช่วยเหลือครอบครัวด้วย การบ้านที่มากเกินไปก็ดูจะเป็นภาระที่ทับลงไปบนชีวิตเด็กๆ หนักเกินไปหน่อย

Video Blocks

ข้อโต้แย้งบางข้อเกี่ยวกับเรื่องการบ้านนั้นก็มีการเทียบประเทศที่มีการบ้านเยอะกับประเทศที่มีการบ้านน้อยกว่าแต่ละประเทศนั้นเด็ก ๆ ทำข้อสอบระดับชาติได้ผลสัมฤทธิ์มากน้อยแค่ไหน ผลสรุปโดยรวมมักชี้ไปว่า ประเทศที่มีการบ้านน้อย เช่น ญี่ปุ่นหรือเดนมาร์ก เด็ก ๆ กลับทำข้อสอบวัดผลระดับชาติได้ผลสัมฤทธิ์ดีกว่า ในขณะที่ประเทศที่มีการบ้านเยอะ ๆ เช่น ประเทศไทยและกรีซกลับมีคะแนนทดสอบต่ำกว่า ซึ่งจริง ๆ สถิติแบบนี้ก็อาจต้องดูดี ๆ เพราะอาจเป็นเรื่องการกระจายตัวทางการศึกษา ที่ปัญหาของประเทศด้อยพัฒนาอาจจะไปวัดกับประเทศพัฒนาแล้วไม่ได้

การบ้านดูจะเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนการสอน แต่ปัญหาคือเรื่องของปริมาณ ไปจนถึงรูปแบบการให้การบ้านที่ช่วยพัฒนาให้เด็กๆ คิด และกระตุ้นให้นักเรียนสนุกที่จะกลับไปเรียนรู้และขบคิดไปจนถึงทำงานสร้างสรรค์ร่วมกันต่อไป การบ้านในโลกดิจิทัลดูจะเป็นเรื่องท้าทายและสนุกสนาน และจะว่าไปสำหรับหลายครอบครัว การนั่งทำการบ้านร่วมกันก็ดูจะเป็นอีกหนึ่งช่วงเวลาของครอบครัวไทยที่เราคุ้นเคยกันดี

อ้างอิงข้อมูลจาก

college-homework-help.org

assignmentexpert.com

theatlantic.com

theatlantic.com

pewresearch.org

ที่มา <https://thematter.co/pulse/home-work-matters/74789>

